

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **F. P.**, narozen X,
státní příslušník Íránské islámské republiky,
bytem X,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2022, č. j. CPR-31137-7/ČJ-2022-930310-V230,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 28. 12. 2022, č. j. CPR-31137-7/ČJ-2022-930310-V230, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 8. 2022, č. j. KRPU-62239-29/ČJ-2022-040026-SV. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložil žalobci správní vyhoštění, stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování, zároveň stanovil dobu k vycestování z území členských států Evropské unie v délce třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce v žalobě současně navrhl, aby soud uložil žalované povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podotkl, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, musí správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž správní orgán prvního stupně opomněl zjistit skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Podle žalobce došlo v této souvislosti i k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně ve věci nepřijal řešení odpovídající okolnostem případu a nešetřil oprávněné zájmy žalobce. Dodal, že žalovaná pochybení správního orgánu prvního stupně nenapravila.
3. Podle žalobce se žalovaná dostatečně nevypořádala s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, pokud jde o proporcionalitu protiprávního jednání žalobce k dopadům do jeho rodinného a soukromého života za situace, kdy jediným protiprávním jednáním žalobce byl jeho neoprávněný pobyt na území, jehož se dopustil neúmyslně, neboť v předmětné době nedisponoval platným cestovním dokladem, a tudíž nemohl vycestovat z území. Žalobce upřesnil, že na českém území pobýval neoprávněně od 25. 1. 2022 do 28. 3. 2022, přičemž tato doba nebyla stanovena přesně, neboť žalobce měl nárok na ukončení svého azylového pobytu výjezdním příkazem, což se nestalo. Určení doby neoprávněného pobytu na území tak podle žalobce není objektivně správné a rozhodnutí je nepřezkoumatelné, přičemž žalovaná tuto námitku dostatečně nerefletovala. Žalobce zdůraznil, že doba dvou a půl měsíce neúmyslného neoprávněného pobytu na území nezakládá důvod pro uložení správního vyhoštění, které bylo v daném případě nepřiměřené, neboť by stačilo uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie (České republiky) podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomu poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 1 Azs 174/2014.
4. Žalobce dále zpochybnil zákonnost a přezkoumatelnost v dané věci vydaného závazného stanoviska o možnosti vycestovat z území Evropské unie zpět do Íránu, tj. země obecně považované za autokratickou a nebezpečnou. Podle žalobce neobsahuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně úvahy, jimiž se vypořádal s otázkou možnosti vycestování, kde by zhodnotil konkrétní a aktuální situaci v Íránu a porovnal by ji se situací žalobce. Uzavřel, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Vyjádření žalované k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že žaloba neobsahuje nové námitky a žalobcova argumentace je totožná s argumentací, na kterou již reagovala v napadeném rozhodnutí. Žalovaná proto odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, a uvedla, že ve svém postupu neshledala pochybení. Dodala, že délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí, a podotkla, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit a jde o přiměřené opatření. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tím výslovně souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaná dostatečně nereflektovala jeho odvolací námitku stran nesprávného stanovení doby neoprávněného pobytu žalobce na území, neboť žalobce měl nárok na ukončení jeho azylového pobytu výjezdním příkazem. S touto odvolací námitkou se žalovaná výslovně vypořádala na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde dovodila, že doba neoprávněného pobytu žalobce na území byla stanovena správně, neboť žalobce nedostál své povinnosti podle § 85b odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a pro výjezdní příkaz se na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, bez zbytečného odkladu nedostavil – nejpozději do měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o odmítnutí kasační stížnosti ve věci rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Žalovaná uzavřela, že z tohoto důvodu byl žalobci neoprávněný pobyt stanoven od 25. 1. 2022 do 28. 3. 2022. Podle názoru soudu se tak žalovaná s předmětnou odvolací námitkou vypořádala naprosto dostatečně.
10. Jako další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, pokud jde o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proporcionalitu protiprávního jednání žalobce k dopadům do jeho rodinného a soukromého života za situace, kdy jediným protiprávním jednáním žalobce byl jeho neoprávněný pobyt na území, jehož se dopustil neúmyslně, neboť v předmětné době nedisponoval platným cestovním dokladem, a tudíž nemohl vycestovat z území. Soud shledal, že žalovaná se předmětnou odvolací námitkou a přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 174a zákona o pobytu cizinců zabývala na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí, kde dospěla k závěru, že správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná v reakci na žalobcovo tvrzení o neúmyslnosti a neplánovanosti protiprávního jednání vysvětlila, že aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li naplněny podmínky tohoto ustanovení, je správní orgán povinen cizince vyhostit. Podle žalované byly tyto podmínky splněny tím, že žalobce v označené době pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaná proto nepřisvědčila odvolací námitce, že šlo spíše o neúmyslné jednání. Soud má za to, že tím žalovaná dostatečně reagovala na předmětnou námitku. Žalovaná dále srozumitelně popsala a odůvodnila své úvahy vztahující se k přiměřenosti napadeného rozhodnutí, a proto soud uzavírá, že ani v tomto směru napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.

11. Soud dodává, že žalovaná vzala v úvahu především skutečnosti, že žalobce je občanem Íránu, ovládá rodný jazyk, je zdravý, v Íránu má rodiče a bratra, na Českou republiku nemá sociální, kulturní, majetkové ani ekonomické vazby, je plně svéprávný a soběstačný. Závažnost protiprávního jednání žalobce žalovaná vzala v úvahu při stanovování doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, kterou žalovaná stanovila při spodní hranici zákonného rozpětí (maximálně do 5 let) na 6 šest měsíců, což zdůvodnila na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Současně žalovaná na tomtéž místě napadeného rozhodnutí uvedla, že v posuzované věci nebyly dány důvody pro upuštění od uložení správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce), ani podle § 50a zákona o pobytu cizinců (rozhodnutí o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie). Své důvody žalovaná opřela rovněž o závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74. Toto odůvodnění vyhodnotil soud jako dostatečné.
12. V této souvislosti soud současně poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě, jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažovala a proč neakceptovala jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Zároveň soud upozorňuje, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení tvoří prvostupňové a napadené rozhodnutí jeden celek a jako takový je soud přezkoumal. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.

13. Soud dále zdůrazňuje, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, jak popsal soud výše, a tudíž kvalita formulace žalobních bodů a jejich odůvodnění do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Soud porovnáním obsahu žaloby a odvolání, kterým žalobce brojil proti prvostupňovému rozhodnutí, zjistil, že žalobce vytvořil žalobu převážně zkopírováním odvolacích námitek. Soud však podotýká, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí odvolacího orgánu, a nikoli rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a tudíž žalobní argumentace musí směřovat právě proti rozhodnutí odvolacího orgánu (žalované), a nikoli proti prvostupňovému rozhodnutí, které nikterak nereflkuje úvahy odvolacího orgánu vyvolané odvoláním. Jinými slovy danou myšlenku konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58, kde uvedl: „*[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*“
14. Obecně nelze žalobci upírat možnost zopakovat odvolací námítka v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu v případech, kdy se odvolací orgán (žalovaná) dostatečně nevypořádal s odvolacími námítkami, tedy při namítání nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí či jiné vady řízení. Nicméně takovým směrem v posuzovaném případě většina žalobních bodů nesměřovala, jak rozvede soud níže, neboť žalobní body zkopírované z odvolání směřovaly proti prvostupňovému rozhodnutí, a nikoli proti rozhodnutí odvolacího orgánu (žalované). Soud shrnuje, že není-li žalobce spokojen se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu správní žaloby zřejmé, které závěry odvolacího orgánu (žalované), nikoli správního orgánu prvního stupně, pokládá za nedostatečné či nesprávné, a z jakých důvodů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j. 3 As 55/2021-48).
15. Současně soud k obdobně formulovaným námítkám žalobce připomíná, že není možné, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44). Soud tedy námítka žalobce vypořádal způsobem odpovídajícím formulaci jednotlivých žalobních bodů bez toho, aniž by za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty nebo vybíral ze správního spisu ty skutečnosti, které by žalobu mohly případně podporovat.
16. Soud uzavírá, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, přičemž převážná část žalobních námitek směřovala proti prvostupňovému rozhodnutí, aniž by dané námítka reflektovaly, jak na shodné odvolací námítka reagovala

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaná, bude i soud věnovat vypořádání takto formulovaných námitek odpovídající úsilí, které věnoval právní zástupce žalobce těmto námitkám při jejich kopírování z odvolání.

17. Mezi žalobní námitky, které byly zjevně převzaty z odvolání, patří námitka zpochybňující zákonnost a přezkoumatelnost v dané věci vydaného závazného stanoviska o možnosti vycestovat z území Evropské unie zpět do Íránu, tj. země obecně považované za autokratickou a nebezpečnou, a námitka, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje úvahy, jimiž se vypořádal s otázkou možnosti vycestování, kde by zhodnotil konkrétní a aktuální situaci v Íránu a porovnal by ji se situací žalobce.
18. Soud připomíná, že žalovaná se k odvolací námitce týkající se závazného stanoviska k možnosti vycestování žalobce vyjádřila na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí, kde především sdělila, že si pro účely odvolacího řízení nechala zpracovat závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 27. 10. 2022, kterým byl potvrzen předcházející závěr Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, že vycestování žalobce do země původu je možné. Na tomtéž místě žalovaná poukázala na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 10. 2021, č. j. 29 Az 6/2020-93, který v rámci hodnocení výpovědi žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany shledal jeho tvrzení o hrozbě skutečného nebezpečí v případě jeho návratu do vlasti za neprokázané a nedůvěryhodné. V kontextu výše uvedeného bylo na žalobci, aby své žalobní námitky formuloval jako reakci na žalobou napadené rozhodnutí, nikoli na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Za situace, kdy si žalovaná postupem v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádala potvrzující závazné stanovisko nadřízeného orgánu, pokládá soud za bezpředmětné zabývat se výhradami žalobce, proti předchozímu závaznému stanovisku. Stejně tak není podle názoru soudu třeba se zabývat žalobcovými námitkami proti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť na tyto námitky dostatečně reagovala žalovaná, jejíž závěry, pokud jde o možnost vycestovat do Íránu a tamní situaci, žalobce v žalobě nijak konkrétně nezpochybnil.
19. Pro úplnost soud dodává, že ačkoli je obecně znám nižší standard respektování lidských práv v Íránu, neznamená to automaticky, že by každému íránskému občanu po jeho návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, které by bylo důvodem znemožňujícím jeho vycestování. K části námitek, že nebyla zhodnocena aktuální situace v Íránu, soud uvádí, že žalobce, ač zastoupen advokátem, v žalobě nesdělil žádné konkrétní relevantní skutkové okolnosti, které nebyly vzaty v úvahu, a tudíž soud toliko konstatuje, že aktuální situace v Íránu byla žalovanou posouzena dostatečně, a to především s ohledem na závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 27. 10. 2022, které žalobce nezpochybnil.
20. K námitce nesprávného určení délky neoprávněného pobytu soud plně ve shodě se správními orgány konstatuje, že žalobce nesplnil zákonem stanovené podmínky pro vydání výjezdního příkazu. Podle § 85b odst. 1 zákona o azylu platí, že „*Ministerstvo [vnitra] z moci úřední po ukončení poskytování mezinárodní ochrany na území, po nabytí právní moci rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, nebylo-li soudem zrušeno, anebo po vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, bylo-li o něj požádáno, udělí cizinci výjezdní příkaz s platností nejdéle na dobu 1 měsíce, není-li postupováno podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. V odůvodněných případech, zejména rozhoduje-li ministerstvo o úhradě nákladů spojených s dobrovolným návratem, lze vydat výjezdní příkaz opakovaně.*“ Z odstavce 2 téhož ustanovení plyne, že „*[c]izinec je povinen se pro výjezdní příkaz dostavit na ministerstvo bez* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zbytečného odkladu, nejpozději do 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí uvedeného v odstavci 1. Po uplynutí této lhůty ministerstvo výjezdní příkaz cizinci nevydá; to neplatí, nastala-li překážka na vůli cizince nezávislá, která brání jeho dostavení se pro výjezdní příkaz. Cizinec je povinen se pro výjezdní příkaz dostavit nejpozději následující pracovní den po odpadnutí překážky.“

21. Jak správně upozornila žalovaná, řízení o kasační stížnosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany pravomocně skončilo odmítnutím kasační stížnosti usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2022, č. j. 4 Azs 418/2021-19; toto usnesení nabylo právní moci dne 24. 1. 2022. Od tohoto data měl žalobce v souladu s § 85b odst. 2 zákona o azylu povinnost se do jednoho měsíce dostavit na Ministerstvo vnitra pro výjezdní příkaz. To však žalobce neučinil (ani to netvrdí) a výjezdní příkaz mu nebyl vydán. Správní orgány v projednávané věci proto postupovaly správně, pokud k žalobcem tvrzené možnosti vydání výjezdního příkazu nepřihlížely. Námitku nesprávně stanovené doby neoprávněného pobytu na území České republiky proto soud shledal nedůvodnou.
22. Poté se soud zabýval námitkou, že namísto správního vyhoštění měla být žalobci uložena toliko povinnost opustit území členských států Evropské unie.
23. Podle § 50a odst. 2 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců platí, že „[r]ozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá **b)** cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo **c)** cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.“
24. Vycházejí z citovaného ustanovení soud konstatuje, že možnost uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie by přicházela v úvahu toliko při splnění dalších podmínek, a to (i) že by u žalobce nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, (ii) důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo (iii) by u žalobce nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Ve správním řízení nebyly zjištěny skutečnosti, které by naplňovaly některou z uvedených podmínek, neboť u žalobce jeho správním vyhoštěním nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, jelikož na území České republiky nemá žádné sociální, kulturní, majetkové ani ekonomické vazby, přičemž jeho rodiče a bratr žijí v Íránu. Zároveň byl v případě žalobce dán důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a to jeho neoprávněný pobyt na území, z čehož implicitně vyplývá, že existoval i důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Závažnost protiprávního jednání žalobce byla vzata v úvahu při stanovování doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jak uvedl soud výše.
25. Soud proto nepřisvědčil názoru žalobce, že doba dvou a půl měsíce neúmyslného neoprávněného pobytu na území nezakládá důvod pro uložení správního vyhoštění a že by správní vyhoštění bylo v daném případě nepřiměřené, neboť by stačilo uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie (České republiky) podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, považuje zdejší soud za nepřiléhavý, neboť skutková situace v projednávané věci je významně odlišná od případu řešeného Nejvyšším

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správním soudem, kde se jednalo o cizince, který měl na území České republiky manželku a dvě děti s trvalým pobytem, zatímco žalobce nemá k České republice žádné vazby.

26. Žalobce dále v žalobě uplatnil řadu obecných námitek, když bez jakéhokoli upřesnění a bez vylíčení konkrétních skutkových souvislostí s jeho případem tvrdil, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, musí správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž správní orgán prvního stupně opomněl zjistit (blíže nespecifikováno jaké) skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, že došlo k porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně ve věci nepřijal řešení odpovídající okolnostem případu a nešetřil oprávněné zájmy žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 119a odst. 2 a §174a zákona o pobytu cizinců a že žalovaná (blíže nespecifikovaná) pochybení správního orgánu prvního stupně nenapravila.
27. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.
28. Předmětné obecné námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žalobcem toliko obecně tvrzenými nedostatky tato rozhodnutí a jim předcházející řízení netrpí. Žalobce ostatně neuvedl žádná skutková zjištění, na jejichž základě na porušení zmíněných ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců usuzoval. Zároveň je nutné podotknout, že během správního řízení byl proveden výslech žalobce, kde měl žalobce příležitost uvést veškeré skutečnosti, které považoval za relevantní ve své věci. Přestože se tedy v případě žalobce jednalo o řízení zahájené z moci úřední o správním vyhoštění a žalovaná měla povinnost pro vydání rozhodnutí zjistit skutkový stav věci v rozsahu podle § 3 správního řádu, nelze pominout právě tu skutečnost, že žalobce byl ve věci vyslýchán, a tudíž mohl veškeré skutečnosti, které považoval za jemu prospěšné v řízení při tomto výslechu uvést. Žalobce však ani v žalobě nepoukázal na skutečnosti, které by v řízení nebyly zjištěny a které by měly svědčit v jeho prospěch. K námitce, že správní orgány ve věci nepřijaly řešení odpovídající okolnostem případu a nešetřily oprávněné zájmy žalobce, soud konstatuje, že žalobce se v tomto ohledu mylí, neboť v řízení bylo zjištěno, že žalobce pobýval na českém území neoprávněně po určitou dobu, a tudíž mu bylo oprávněně uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přičemž bylo zjištěno, že uložením správního vyhoštění nebudeasaženo do soukromého a rodinného života žalobce a že vycestování žalobce do země původu je možné, jak uvedl soud výše. Správní orgány tedy přijaly řešení odpovídající okolnostem případu žalobce a zároveň šetřily i jeho oprávněné zájmy (žalobce ostatně neupřesnil, jaké

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jeho oprávněné zájmy údajně nebyly šetřeny). Soud proto těmto obecným žalobním námitkám nepřisvědčil.

29. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 9. března 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.